

KOMMISSIONENS SVAR PÅ EUROPEISKA REVISIONSRÄTTENS SÄRSKILDA RAPPORT ”ENERGIEFFEKTIVITET I FÖRETAG: VISSA ENERGIBESPARINGAR MEN BRISTER I PLANERINGEN OCH I VALET AV PROJEKT”

SAMMANFATTNING

I. Energieffektivitet är avgörande för att uppnå energiunionens allmänna mål samt EU:s energi- och klimatmål för 2030 och 2050 som presenteras i den europeiska gröna given.

Att avsevärt stärka energieffektivitetspolitiken utgör en integrerad del av alla de scenarier som kommissionen har utvecklat i klimatmålsplanen 2030¹. Kommissionen föreslog således en översyn av energieffektivitetsdirektivet i 55 %-paketet².

Ambitionen inom området för energieffektivitet bör höjas från 32,5 % i det nuvarande energieffektivitetsdirektivet (och från mindre än 30 % i de nationella energi- och klimatplanerna) till 36 % vad beträffar den slutliga energianvändningen och till 39 % vad beträffar primärenergianvändningen, vilket är i linje med förslaget om att minska energianvändningen i EU med ytterligare 9 %.

II. För att lyckas med energiomställningen måste alla sektorer i ekonomin bli mer energieffektiva. Företag är verksamma inom industri-, transport- och tjänstesektorerna, som står för mer än två tredjedelar av den slutliga energianvändningen.

De flesta av de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att finansiera energieffektivitet ingår i deras kvotplikt för energieffektivitet enligt artikel 7 i energieffektivitetsdirektivet. Denna plikt har förstärkts genom kommissionens förslag till översyn av energieffektivitetsdirektivet, som medför nästintill en fördubbling av den erfordrade energibesparingen från 0,8 % till 1,5 % av den slutliga energianvändningen.

Den största andelen energibesparingar som medlemsstaterna har rapporterat inom de sektorer som omfattas av de genomförda politiska åtgärderna är en följd av övergripande åtgärder, som inte kan tillskrivas någon särskild sektor. Merparten åtgärder (av de rapporterade åtgärderna) avser tjänste- och industrisektorerna, i vilka de flesta företag (förutom transportföretag) och den offentliga sektorn ingår.

III. Sammanhållningspolitikens medel är en av de främsta källorna till EU-finansiering för att stödja direkta energieffektivitetsinvesteringar i företag. Detta stöd är avgörande eftersom energieffektivitet är ett av de områden där bristen på investeringar är som störst i EU och eftersom EU-finansiering är en av de främsta drivkrafterna för att skala upp och uppmuntra till investeringar i energieffektivitet.

V. I energieffektivitetsdirektivet framhålls företagets energibesparingspotential och bidrag till unionens energieffektivitetsmål. De obligatoriska nationella handlingsplanerna för energieffektivitet innefattar medlemsstaternas finansieringsbehov.

VI. Trots att det i vissa program saknades en tydlig koppling till planeringsdokumenten bidrog de projekt som de nationella myndigheterna hade valt ut till prioriteringarna. Valet av finansieringsinstrument behövde inte motiveras enligt bestämmelserna för perioden 2014–2020 men kommer att bli ett krav under den nya perioden.

¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: *Höjning av Europas klimatambition för 2030 – Investering i en klimatneutral framtid till förmån för våra medborgare*, COM(2020) 562 final, 17.9.2020.

² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: *55 %-paketet ("Fit for 55"): nå EU:s klimatmål 2030 för klimatneutralitet*, COM(2021) 550 final, 14.7.2021.

VIII. Kommissionen delar revisionsrättens bedömning att investeringarna i allmänhet var effektiva.

X. För finansieringsperioden 2021–2027 finns det inom ramen för politiskt mål 2 ("En grönare och koldioxidnsål osv.") två särskilda mål med tydliga gemensamma output- och resultatindikationer. Det sammanhållningspolitiska övervakningssystemet kommer att innebära att indikatorer kan filtreras efter specifika mål.

Kommissionen anser att primär energiintensitet också är en viktig indikator för att mäta energieffektivitetsåtgärder.

XI. Kommissionen anser att det av revisionsrätten uppskattade bidraget från energieffektivitetsinvesteringar i företag inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) och Sammanhållningsfonden under perioden 2014–2020 bör ställas i relation till energieffektivitetsmålet för 2020. Utifrån de antaganden som revisionsrätten har gjort i sin beräkning skulle detta medföra uppskattade projektbesparingar på cirka 2,3 % av de insatser som krävs för att nå målet för 2020.

Detta utgör ett väsentligt bidrag när det bedöms mot bakgrund av de olika aktörer som bidrar till energieffektivitetsmålen samt de företag som utgör en del av dem och mot bakgrund av de olika åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att nå sina energieffektivitetsmål inom ramen för energieffektivitetsdirektivet, direktivet om byggnaders energiprestanda, EU:s utsläppshandelssystem, förordningen om ansvarsfördelning och därutöver utsläppsnormer för koldioxid från fordon och andra politiska åtgärder som skatteåtgärder, leverantörsskyldigheter, informationskampanjer, smarta mätare och produktpolicyer (ekodesign och energimärkning). EU:s finansieringsstöd och framför allt stödet från Eruf och Sammanhållningsfonden utgör i själva verket bara en del av den sammantagna insatsen.

XII. Första strecksatsen: Kommissionen godtar delvis den första rekommendationen.

Andra strecksatsen: Kommissionen godtar den andra rekommendationen.

INLEDNING

01. Såsom anges i energieffektivitetsdirektivet kan produktion även avse prestanda, tjänster, varor eller energi.

02. Kommissionen betonar att en förbättrad energieffektivitet också bidrar till en motståndskraftig energimarknad – genom en minskad efterfrågan på energi, en minskad energiimport och lägre elräkningar för energikonsumenterna – och därmed mildrar de ekonomiska och sociala effekterna av höjda energipriser i förekommande fall.

05. I det nyligen framlagda förslaget till en översyn av energieffektivitetsdirektivet (artikel 4) fastställs ett bindande unionsmål att minska energianvändningen med 9 % till 2030 (vad gäller såväl primärenergi och slutlig energi jämfört med 2020 års referensscenari med prognoser för 2030). Detta nya mål motsvarar en minskning med 36 % i fråga om den slutliga energianvändningen och med 39 % i fråga om primärenergiförbrukningen till 2030 enligt den konsekvensbedömning som åtföljer klimatmålsplanen³.

07. De nationella målen kallas för nationella bidrag i 2018 års energieffektivitetsdirektiv, i dess ändrade lydelse. Dessa fastställs av medlemsstaterna.

Kommissionen analyserar de nationella bidrag som medlemsstaterna har fastställt för att bedöma huruvida de kollektivt bidrar till EU:s mål. De nationella bidragen är emellertid vägledande, varför kommissionen saknar befogenhet att direkt ingripa i dessa mål.

³ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: *Höjning av Europas klimatambition för 2030 – Investering i en klimatneutral framtid till förmån för våra medborgare*, COM(2020) 562 final, 17.9.2020.

13. De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet skapade en ram för utformningen av de nationella energieffektivitetsstrategierna och tog upp de energieffektivitetsförbättrande åtgärder som behövde vidtas för att nå de nationella energieffektivitetsmålen för 2020.

I enlighet med energieffektivitetsdirektivet inkluderade de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet en uppsättning politiska åtgärder för att nå de nationella vägledande energieffektivitetsmål som varje medlemsstat fastställer.

De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet användes som allmänna strategiska policydokument, och medlemsstaterna kunde använda den analys som gjordes i dessa för utformningen av det sammanhållningspolitiska programmet, i syfte att identifiera hinder för investeringar och fastställa en enhetlig strategi för att förbättra energieffektiviteten på nationell nivå. Åtgärderna i de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet var dock inte enbart ekonomiska åtgärder som vidtogs med hjälp av EU-finansiering eller offentlig finansiering. De nationella handlingsplanerna för energieffektivitet byggde på en brett upplagd politik och innefattade politiska åtgärder som skatteåtgärder, leverantörsskyldigheter, informationskampanjer, smarta mätare, produktpolicyer (ekodesign och energimärkning) samt byggnadsföreskrifter.

Avslutningsvis bör det förtydligas att de inte var rättsligt bindande, vare sig sett till mål eller planerade åtgärder som presenterats, och att det i den rättsliga ramen inte ställdes krav på att det skulle finnas någon koppling mellan de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet och den nationella finansieringen eller EU-finansieringen, och inte heller i förhållande till Eruf/Sammanhållningsfonden.

ANMÄRKNINGAR

34. b) De operativa programmen ska visserligen vara anpassade till de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet, men detta kan försvåras av att de operativa programmen inte utarbetas och antas samtidigt som handlingsplanerna.

37. Kommissionen påpekar att för att lyckas med energi- och klimatomställningen måste alla sektorer i ekonomin bli mer energieffektiva. Företag är verksamma inom industri-, transport- och tjänstesektorena, som står för mer än två tredjedelar av den slutliga energianvändningen.

43. Kommissionen hänvisar till sina svar på punkterna 13 och 34 b.

44. Den slovenska förvaltande myndigheten bekräftade att när stöd ges till företag med sammanhållningspolitikens medel enligt förberedande åtgärd 1 och 3 inom ramen för de operativa programmen för perioden 2014–2020 finns även några specifika åtgärder som särskilt rör resurs- och energieffektivitet i företag (mestadels små och medelstora företag). Dessa åtgärder är inte direkt förankrade i den nationella handlingsplanen för energieffektivitet, men ekonomiministeriet samordnar i regel sitt arbete med infrastrukturministeriet, som ansvarar för energieffektivitet, vid utformningen av sådana åtgärder. När stöd ges till företag följs resurs- och energieffektiviteten i regel upp med hjälp av urvalskriterier där företagen får extrapoäng när de bidrar till resurs- och energieffektivitet⁴.

45. Förordningen om gemensamma bestämmelser innehåller ett särskilt nödvändigt villkor avseende de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet som medlemsstaterna måste uppfylla för att få ersättning från kommissionen. Enligt förordningen måste programmen också innehålla en sammanfattning av utmaningarna, inbegripet de som anges i handlingsplanerna. En ”kontroll av överensstämmelsen” omfattar mycket mer än de utmaningar som följer av handlingsplanerna.

75. I kommissionens tekniska vägledning *Financing the energy renovation of buildings with Cohesion Policy funding* från 2014 framhålls vikten av standarder vid beslut om investeringar i energieffektivitet.

⁴ Länk till Sloveniens senaste nationella handlingsplan för energieffektivitet: https://www.energetika-portal.si/fileadmin/dokumenti/publikacije/nepn/dokumenti/nepn_5.0_final_feb-2020.pdf.

Kommissionen påpekar att enligt förordningen om gemensamma bestämmelser för perioden 2021–2027 ska den förvaltande myndigheten vid urvalet av insatser säkerställa att de utvalda insatserna uppvisar det bästa förhållandet mellan stödbeloppet, de åtgärder som vidtas och måluppfyllelsen. Urvalskriterierna och urvalsförfarandena bör också prioritera insatser som ser till att EU-finansieringen bidrar maximalt till att programmålen nås. Syftet med dessa bestämmelser är att förhindra att projekt som i begränsad mån bidrar till programmålen väljs ut. Dessutom måste stödformen motiveras innan programmet godkänns, vilket innebär att kommissionen kan förhindra att bidrag utnyttjas i fall där finansieringsinstrument skulle vara mer effektiva.

76. Standarder, jämte andra politiska åtgärder, ansågs vara viktiga verktyg för att nå en högre ambitionsnivå i fråga om energieffektivitet till 2030. Standarder kan avse åtskilliga saker, till exempel nära-nollenergibyggnader vad byggnader beträffar samt krav inom ramen för ekodesigndirektivet och förordningen om energimärkning vad produkter beträffar. Det är svårare att fastställa gemensamma standarder för företag på grund av företagens olika karaktär och EU:s omfattande regelverk.

81. Databasen Deep (*De-risking Energy Efficiency Platform*) är ett initiativ med öppen källkod som Europeiska kommissionen upprätthåller för att samla in *bottom up*-information, framför allt för att göra det mindre riskfyllt att investera i energieffektivitet genom att minska den risk som finansinstitut och marknadsaktörer anser föreligga i samband med energieffektivitetsåtgärder. Tanken är inte att den ska utforma vare sig formella finansiella riktmärken eller formella tekniska riktmärken för mål när det gäller lägsta eller genomsnittliga energieffektivitetsmål. Det ska också betonas att Deep visserligen innefattar mer än 17 000 projekt och att den på senare tid har utökats till att omfatta över 24 000 projekt, men att vissa delmängder för specifika länder och åtgärder kanske inte är tillräckligt stora för att det ska kunna göras statistiskt relevanta jämförelser.

88. Kommissionen betonar att energieffektivitetsprojekten var effektiva, såsom revisionsrätten har angett i anmärkningarna 81–87.

Kommissionen anser vidare att det kan finnas skillnader mellan Deep-urvalet och det urval som revisionsrätten har använt i ifrågavarande revision, vilket kan förklara de skillnader som revisionsrätten konstaterade beträffande medianvärdet för undvikandekostnaderna.

Medianvärdet för undvikandekostnader kan i själva verket skilja sig kraftigt åt beroende på specifik åtgärdstyp eller beroende på medlemsstat eller region. Skillnader i den relativa vikten av dessa variabler i urvalet kan således medföra olika medianvärden för urvalen. Kommissionen betonar dessutom att en del av projekten i Deep-databasen kan betraktas som exempel på bästa praxis för investeringar i energieffektivitet, vilka syftar till att synliggöra de ekonomiska fördelarna med sådana investeringar och främja det affärsmässiga argumentet för sunda investeringar av detta slag. Detta kan också vara en faktor som kan medföra en lägre mediankostnad när det gäller Deep-databasen jämfört med projekt inom Eruf och Sammanhållningsfonden.

94. Gemensamt svar på punkterna 94–98:

Vid bedömning av kostnadseffektiviteten måste hänsyn tas till energibesparingarna men även till de många olika fördelarna med att investera i energieffektivitet, hur investeringarna bidrar till olika politiska mål, deras förmåga att utlösa privata investeringar på mer komplexa områden och deras fördelar utöver energibesparingar, som ekonomiska, sociala och miljömässiga effekter.

Här ingår bland annat minskade växthusgasutsläpp, allmänt lägre kostnader för företagen på grund av ökad produktivitet och konkurrenskraft, större tillgångar och en längre nyttjandeperiod för tillgångar samt skapande av nya arbetstillfällen. För att illustrera hur andra fördelar påverkar bedömningar av kostnadseffektiviteten har Internationella energioorganet (IEA) uppskattat att produktivitets- och

driftsfördelar inom industrisektorn kan generera upp till 2,5 gånger mer än energibesparingarnas värde⁵.

98. Användningen av EU-medel för sådana projekt måste granskas ingående. Ett investeringsprojekts prestation bör inte enbart avse dess finansiella prestation utan även andra kriterier som energibesparingar och minskade växthusgasutsläpp samt allmänt lägre kostnader för företaget (genom en ökad konkurrenskraft och bibehållande/skapande av arbetstillfällen).

99. Under vissa förutsättningar (t.ex. i vissa medlemsstater) kan bidrag vara det enda alternativ som finns att tillgå på kort sikt för att faktiskt investera i energieffektivitet, exempelvis för företag som har problem med att få eller saknar tillgång till marknaden för att själva finansiera sådana insatser.

Innan programmen för perioden 2021–2027 godkänns kommer kommissionen att verifiera medlemsstaternas motiveringar för bidragsanvändning och därigenom kontrollera om de nödvändiga förutsättningarna för att använda bidrag faktiskt föreligger i en viss medlemsstat eller region.

105. Vid delad förvaltning är det medlemsstaternas förvaltande myndigheter som har i uppdrag och ansvar att välja ut projekt och välja kriterier för urval av projekt. Kommissionen deltar som rådgivare i övervakningskommittéerna, där den metod och de kriterier som används för att välja ut projekt godkänns.

Återbetalningstid är inte det enda måttet på ändamålsenlighet, och detta kan bli svårare att kontrollera eftersom det beror på en rad tillfälliga antaganden. Det kan medföra en administrativ börda för projektledarna, vilken skulle kunna avskräcka dem från att investera och därmed undergräva de politiska målen. De befintliga förfarandena bör vara proportionerliga mot mängden stöd och beakta stödformen och andra särskilda förutsättningar. Såsom anges i svaret på revisionsrättens särskilda rapport 11/2020 anser kommissionen att när det gäller byggnader måste urvalskriterier och urvalsförfaranden vara skraddarsyddade för respektive åtgärds specifika mål, med beaktande av att sådana investeringar i byggnader är projektspecifika, icke-standardiserade och beroende av flera faktorer, som byggnadens tillstånd, klimatförhållanden, arbetskraftskostnader, energikostnader, materialkostnader och användningsområde.

I sin tekniska vägledning *Financing the energy renovation of buildings with Cohesion Policy funding*, som offentliggjordes 2014, påminde kommissionen dessutom om att nettovärdet generellt rekommenderas för att bedöma kostnadseffektivitet i stället för bara återbetalningstiden, eftersom man på så sätt kan ta hänsyn till projektets kassaflöde under dess livslängd.

107. Medlagstiftarna fastställde prestationsramen för sammanhållningspolitiska program utifrån finansiella indikatorer och outputindikatorer som ska bedömas vid halvtidsöversynen och vid programmens slut.

Förslaget att programmen skulle övervaka resultaten av finansierade åtgärder ingick inte i de lagstadgade kraven och skulle ha medfört en mycket stor börda för offentliga myndigheter och stödmottagare. Att bedöma programmens effekter är något som faller inom programutvärderingen på nationell nivå och EU-nivå.

Medlagstiftarna fastställde kraven för prestationsramen i lagstiftningen för perioden 2014–2020. Medlagstiftarna har ändrat bestämmelserna om prestationsramen för perioden 2021–2027 så att den numera innefattar resultatindikatorer (outputindikatorer) på stödmottagarnivå.

110. Det nuvarande målet när det gäller den uppskattade minskningen av växthusgasutsläppen är 20 miljoner ton inom ramen för en rad olika investeringsprioriteringar, däribland energieffektivitet. Det lägre målet motiveras i huvudsak av att man har åtgärdat ett fåtal beräkningsfel i de ursprungliga programmen.

⁵ Enligt IEA:s studie *Capturing the Multiple Benefits of Energy Efficiency* minskade till exempel avkastningstiden från 4,2 till 1,9 år när värdet av industriföretagens produktivets- och driftsfördelar togs med i deras traditionella beräkningar av avkastningsgraden.

Någon gemensam indikator fastställdes inte för energieffektivitet i företag. Ett antal program använde emellertid investeringsprioritering 4b, i kraft av vilken de använde företagsindikatorerna och den gemensamma indikatorn för den uppskattade minskningen av växthusgasutsläpp (med hjälp av nationella metoder)⁶.

112. Programspecifika resultatindikatorer under perioden 2014–2020 var avsedda att vara effekt-/kontextindikatorer som speglade den allmänna trend som programmet var avsett att bidra till⁷.

114. Programspecifika indikatorer är till sin natur sådana att de avser ett specifikt program. Syftet med dem var att övervaka en aspekt av de projekt som fick stöd på programnivå.

116. b) För finansieringsperioden 2021–2027 finns två olika särskilda mål inom ramen för politiskt mål 2 ("En grönare och koldioxidsnål osv."): 2.1 "Främja energieffektivitet och minska utsläppen av växthusgaser" och 2.2 "Främja förnybar energi i enlighet med direktiv (EU) 2018/2001 osv.". I bilaga I till förordning (EU) 2021/1058 fastställs relevanta gemensamma output- och resultatindikatorer separat för båda de särskilda målen. Det sammanhållningspolitiska övervakningssystemet (som föreskrivs i förordning (EU) 2021/1060 om gemensamma bestämmelser) kommer att innebära att indikatorer kan filtreras efter specifika mål.

Kommissionen anser att primär energiintensitet också är en viktig indikator för att mäta energieffektivitetsåtgärder.

Vad gäller byggnader identifieras dessutom förnybar energi som en av komponenterna i en byggnads energiprestanda med hjälp av den metod som anges i direktivet om byggnaders energiprestanda (artikel 3 och bilaga I). En byggnads prestanda mäts i kWh/m² per år som är ett kombinerat mått på energibehov, energianvändning och produktion på plats (t.ex. gas och el från nätet samt förnybar energi på plats). Energibesparingar och producerad förnybar energi är båda viktiga för att beräkna en byggnads energiprestanda.

120. Kommissionen anser att det av revisionsrätten uppskattade bidraget bör sättas i sitt sammanhang. Hänsyn bör särskilt tas till de olika åtgärder som medlemsstaterna vidtar för att nå det globala målet. Andra politiska åtgärder bidrar till energieffektivitet, nämligen skatteåtgärder, leverantörsskyldigheter, informationskampanjer, smarta mätare och produktpolicyer (ekodesign och energimärkning).

Kommissionen anser dessutom att det av revisionsrätten uppskattade bidraget bör sättas i relation till energieffektivitetsmålet för 2020 i stället för målet för 2030, eftersom projekten hör till programperioden 2014–2020 och eftersom man enades om energieffektivitetsmålet för 2030 först i slutet av programperioden 2014–2020, genom att medlagstiftarna antog ändringsdirektiv (EU) 2018/2002 om energieffektivitet i december 2018. Den historiska referenspunkten är således 2013, och enligt revisionsrättens resonemang låg besparingsinsatsen med avseende på energieffektivitetsmålen för 2020 på 21 Mtoe i början av 2014 när programperioden 2014–2020 inleddes. Därmed kan det uppskattas att projekten, så snart alla finansierade projekt är i drift, kommer att bidra med omkring 2,3 % av den insats som krävs för att nå målet för 2020.

SLUTSATSER OCH REKOMMENDATIONER

⁶ <https://cohesiondata.ec.europa.eu/stories/s/In-profile-Cohesion-policy-reducing-GHG/cwbb-y39w>.

⁷ Se dokumentet om begrepp och rekommendationer:

https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/informat/2014/guidance_monitoring_evaluation_en.pdf.

123. Såsom betonas ovan syftar sammanhållningspolitikens medel, vad energi beträffar, till att bidra till uppnåendet av unionens klimat- och energimål, inbegripet energieffektivitetsmålen.

Kommissionen anser att de samlade resultaten av rapporten visar, i strid mot det allmänna uttalandet i denna punkt, att projekten inom sektorn avsevärt bidrog till EU:s mål. Detta skedde inte trots, utan som ett resultat av att medlemsstaterna fick befogenhet att tillämpa urvalskriterier och urvalsförfaranden, som var lämpliga för ändamålet mot bakgrund av den specifika nationella och regionala kontexten. Ramen för 2021–2027 innefattar bestämmelser som förbättrar effektiviteten, till exempel en bättre anpassning till EU:s strategiska ram, en större delaktighet av kommissionen i beslut rörande stödformen och enklare förfaranden för att kombinera bidrag och finansieringsinstrument. Med tanke på att tillgång till finansiering, företagens kapacitet, inkomstnivåer och typen av marknadsmisslyckande varierar avsevärt inom EU och ofta inom medlemsstaterna skulle ändamålsenligheten därför gå förlorad om besluten om urvalskriterier och urvalsförfaranden för projekt fattas på EU-nivå.

Rekommendation 1 – Bedöm huruvida sammanhållningspolitikens medel potentiellt och faktiskt kan bidra till energieffektivitet

Kommissionen godtar inte del a av denna rekommendation.

a) Kommissionen kommer i sin bedömning av programmen för perioden 2021–2027 att pröva huruvida den planerade finansieringen för energieffektivitet kan ge bästa möjliga mervärde, i linje med EU:s mål och prioriteringar samt nationella, regionala och lokala behov och begränsningar. Kommissionen kommer även att bedöma uppfyllandet av det ”nödvändiga villkoret” med avseende på de nationella energi- och klimatplanerna.

b) Kommissionen godtar del b av denna rekommendation.

130. Standarder, jämte andra politiska åtgärder, ansågs vara viktiga verktyg, för att nå en högre ambitionsnivå i fråga om energieffektivitet till 2030. Standarder kan avse åtskilliga saker, till exempel nära-nollenergibyggnader vad byggnader beträffar samt krav inom ramen för ekodesigndirektivet och förordningen om energimärkning vad produkter beträffar. Det är svårare att fastställa gemensamma standarder för företag på grund av företagets olika karaktär och EU:s omfattande regelverk.

132. Kommissionen anser att man vid bedömning av kostnadseffektiviteten inte bara måste ta hänsyn till energibesparingarna, utan även till de många olika fördelarna med att investera i energieffektivitet, hur de genomförda insatserna bidrar till flera olika politiska mål och vad de ger för fördelar utöver energibesparingar. Här ingår bland annat minskade växthusgasutsläpp, allmänt lägre kostnader för företagen på grund av ökad produktivitet och konkurrenskraft, större tillgångar och en längre nyttjandeperiod för tillgångar samt skapande av nya arbetstillfällen.

Dessa andra fördelar kan få positiva ekonomiska effekter för företagen vilka är större, och i vissa fall mycket större, än effekterna av energibesparingar.

Rekommendation 2 – Kontrollera om valet av finansieringsinstrument motiveras på ett lämpligt sätt

Kommissionen godtar denna rekommendation.

137. Det går att identifiera resultat under perioden 2014–2020 kopplade till investeringsprioritering 4b ”främja energieffektivitet och användning av förnybar energi” med hjälp av de gemensamma indikatorerna. Förteckningen över gemensamma indikatorer utökades till att omfatta resultatindikatorer (outputindikatorer) för program under perioden 2021–2027.

138. Kommissionen hänvisar till sitt svar på punkt 116.

139. Kommissionen hänvisar till sitt svar på punkt 120.

